

ΤΟ ΚΑΛΟΝ

ΩΣ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΑΙ ΩΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ.

I

Ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς τὴν γῆν, ἐστράφη καὶ ἐθαύμασε τὴν πέριξ αὐτοῦ φύσιν. Εἶδε τὸ δενδρύλλιον, τὸ φέρον τὴν ἀνθοστεφῇ τοῦ ἔαρος ἐσθῆτα καὶ τοῦ Μαΐου τὴν εὐώδη αὔραν, τὸ μορμύρον βύχκιον, τὸ γαλακτόχρουν νεφύδριον... τέλος ὅ,τι ἀποτελεῖ αὐτὴν καὶ συγκινηθεὶς διετέθη εὐαρέστως. Τί εἶναι ἡ εὐχαρίστησις αὐτῇ καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς; Εἶναι καὶ ὀνομάζεται καλόν.

Καὶ ἤρπασε τοῦτο ὡς πρώτην πηγὴν τὸ πρῶτον ἔξοχον πνεῦμα.

Κατόπιν ἐπέστησε πρὸς ἑαυτὸν τὴν προσοχὴν, παρετήρησε τὸν ὁμοῖόν του, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶδε τὰ δάκρυα καὶ ἔκλαυσεν. Μετ' ὀλίγον ἡ χαρὰ διεσκέδασε τὴν λύπην του. Εἶπα μία ιδέα τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἄλλη τὸν ἔρριψεν εἰς δισταγμὸν καὶ ἀμφιβολίαν.

Τὸ πάθος καὶ ὁ ὑψηλὸς λογισμὸς δευτέρᾳ πηγῇ διὰ τὸ ἔξοχον πνεῦμα.

Καὶ ἡ φύσις ἤρεε τὸν ἀδελφὸν τῆς. Δύο παρχόντες συνεταυτίσθησαν. Δύο κύματα ἐν μέσῳ τοῦ πελάγους ἦλθον εἰς ἐπαφὴν καὶ ὁ ἄφρὸς τὰ περιεκάλυψε. Καὶ τίς εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς φύσεως; Λέγεται νοῦς καὶ φέρει καρδίαν. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, οὐχὶ ὅμως ὁ ἔρπων, ὁ κοινός, ἀλλ' ὁ ἐμπνεόμενος, ὁ ιδεώδης, ὁ δημιουργός. Οὗτος εἶναι ἄλλοτε πτηνόν, τὸ ὅποιον δὲν προσπελάζει πετόν εἰς τὴν ταπεινὴν γλῶσσην, ἀλλ' ἀνέροχεται, ὑψοῦται καὶ φιλεῖ ὅτε μὲν τὰ νέφη, ὅτε δὲ τὰς μαύρας τῶν ὀρέων κορυφάς καὶ ἄλλοτε ὁμοιάζει τὸ ὠχρὸν καὶ μαρνανθὲν φύλλον, τὸ ὅποιον πίπτον ἀφίνει γοερὸν καὶ σπαρακτικὸν στόνον.

Ἴδού ὁ καλλιτέχνης. Ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ παρχεῖν τὸ ἔσχατον τῆς ἀηδονίας καὶ τὸ λευκὸν ἄνθος τῆς ἀμυγδαλῆς. Δίδει εἰς τὴν ὕλην ζωὴν, μεταβάλλει αὐτὴν εἰς ιδεάν. Σκέπτεται οὗτος,